

ปัจจัยที่ส่งอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนิสิตที่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ มหาวิทยาลัยบูรพา

FACTORS AFFECTING TO ACADEMIC ACHIEVEMENT OF UNDERGRADUATE STUDENTS WITH LOW GRADE POINT AVERAGE IN BURAPHA UNIVERSITY

พรจันทร์ โพนินาค*
สมุทรา ชำนาญ**
สุรัตน์ ไชยชมภู***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ มหาวิทยาลัยบูรพา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2552 มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 200 คน โดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสถานศึกษา และปัจจัยด้านส่วนตัว มีค่าอำนาจจำแนกรวมทั้งหมดอยู่ระหว่าง .22 ถึง .78 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งหมดเท่ากับ .97 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย การคำนวณค่าสถิติพื้นฐาน การวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบ Hierarchical Multiple Regression

ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรทำนายที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าอยู่ระหว่าง -.012 ถึง .218 โดยที่ตัวแปรตัวที่มีอาชีพเกษตรกรรม/ ค้าขาย และทัศนคติและนิสัยในการเรียน มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตัวแปรตัวที่มี

* นิสิตการศึกษามหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา จ.ชลบุรี

** อาจารย์ ดร. หัวหน้าศูนย์นวัตกรรมกรรมการบริหารและผู้นำทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จ.ชลบุรี ที่ปรึกษาหลัก

*** อาจารย์ ดร. ศูนย์นวัตกรรมกรรมการบริหารและผู้นำทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จ.ชลบุรี ที่ปรึกษาร่วม

กลุ่มวิชาทางวิทยาศาสตร์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้มีความสัมพันธ์ทางบวกและทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติโดยมีปัจจัยที่เหมาะสมที่ใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีจำนวน 19 ตัว

จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้แก่ ตัวแปรดัมมี่อาชีพเกษตรกรรม/ ค้าขาย ตัวแปรดัมมี่อาชีพธุรกิจส่วนตัวแปรดัมมี่อาชีพรับจ้าง และตัวแปรดัมมี่กลุ่มวิชาทางวิทยาศาสตร์ โดยมีอำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 12.6 ดังสมการพยากรณ์

สมการพยากรณ์รูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y}_{GPA} = 3.569 - 0.090^{**} X_1 - 0.063^* X_2 - 0.030 X_3 - 0.067^* X_4 - 0.028 X_5 + 0.007 X_6 + 0.031 X_7 + 0.023 X_8 - 0.020 X_9 + 0.007 X_{10} + 0.034 X_{11} + 0.018 X_{12} + 0 X_{13} - 0.009 X_{14} + 0.018 X_{15} + 0.064^{**} X_{16} - 0.001 X_{17} - 0.050 X_{18} + 0.004 X_{19}$$

สมการพยากรณ์รูปคะแนนมาตรฐาน

$$\hat{Z}_{GPA} = -0.319^{**} Z_1 - 0.222^* Z_2 - 0.107 Z_3 - 0.23^* Z_4 - 0.099 Z_5 + 0.024 Z_6 + 0.111 Z_7 + 0.018 Z_8 - 0.072 Z_9 + 0.025 Z_{10} + 0.120 Z_{11} + 0.065 Z_{12} - 0.002 Z_{13} - 0.033 Z_{14} + 0.063 Z_{15} + 0.228^{**} Z_{16} - 0.005 Z_{17} - 0.176 Z_{18} + 0.014 Z_{19}$$

คำสำคัญ : ปัจจัย/ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน/ ผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์

ABSTRACT

The purpose of this research was to study factors contributing to academic achievement of undergraduate students with low grade point average in Burapha University. The sample was 200 undergraduate sophomore students with low grade point average in Burapha University in the 2009 academic year by stratified random sampling. The instrument used to collect data was divided into 3 episodes and included family factors, institute factors and personal factors. The coefficient of item discrimination ranged from .22 to .78 and the coefficient reliability was .97. The statistical devices used for the data analysis were Pearson's Product Moment Correlation and multiple regression analysis of Hierarchical Multiple Regression.

The result showed predictor variables that are correlated with academic achievement ranged from -.012 to .218. The dummy career variable of agriculture and trade and attitudes and learning habits were negatively related with academic achievement at .05 level of significance. The dummy variables in science subjects were positively related with academic achievement at .01 level of significance. The number of factors that were used to predict academic achievement was 19.

The results of the study were as follows: Variables related to academic achievement of undergraduate students with low grade point average in Burapha University were dummy

variable agriculture/ trade, dummy variable self-employed, dummy variable employee and dummy variables in science subjects with cooperative prediction at 12.6 percentas shown in following prediction equation:

Raw score

$$\hat{Y}_{GPA} = 3.569 - 0.090^{**} X_1 - 0.063^* X_2 - 0.030 X_3 - 0.067^* X_4 - 0.028 X_5 + 0.007 X_6 + 0.031 X_7 + 0.023 X_8 - 0.020 X_9 + 0.007 X_{10} + 0.034 X_{11} + 0.018 X_{12} + 0 X_{13} - 0.009 X_{14} + 0.018 X_{15} + 0.064^{**} X_{16} - 0.001 X_{17} - 0.050 X_{18} + 0.004 X_{19}$$

Standard score

$$\hat{Z}_{GPA} = -0.319^{**} Z_1 - 0.222^* Z_2 - 0.107 Z_3 - 0.23^* Z_4 - 0.099 Z_5 + 0.024 Z_6 + 0.111 Z_7 + 0.018 Z_8 - 0.072 Z_9 + 0.025 Z_{10} + 0.120 Z_{11} + 0.065 Z_{12} - 0.002 Z_{13} - 0.033 Z_{14} + 0.063 Z_{15} + 0.228^{**} Z_{16} - 0.005 Z_{17} - 0.176 Z_{18} + 0.014 Z_{19}$$

KEYWORDS : Factors/ Academic achievement/ Low grade point average

ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

การศึกษาในระดับอุดมศึกษา มุ่งเน้นพัฒนามนุษย์ให้เกิดความรู้ ความสามารถเฉพาะทาง สำหรับการประกอบอาชีพ การศึกษาจึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ ดังนั้นการเตรียมคนให้พร้อมที่จะนำเทคโนโลยีและวิทยาการดังกล่าวมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพได้ จะต้องผลิตบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถและมีจำนวนมากพอที่จะรองรับเทคโนโลยีและวิทยาการต่างๆ ได้ ปัจจุบันรัฐบาลให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์มากขึ้น มีการจัดรูปแบบกระบวนการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเรียน (นรินทร์ ยูวดีนิเวศ, 2547, หน้า 1)

ในการศึกษาถึงความสำเร็จทางการเรียน คำว่า “ผลสัมฤทธิ์” มักจะถูกนำมาเป็นประเด็นในการศึกษาเสมอ เนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแสดงถึงความสำเร็จของการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ถูกนำไปใช้วัดความสำเร็จด้านการเรียนของนิสิต การศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนิสิตที่ผ่านมานั้นจะพบว่าขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ หลายประการ เช่น สภาพแวดล้อมของนิสิตหรือปัจจัยภายในสถาบันการศึกษาเอง การปรับตัวของนิสิต วิธีการสอน เทคนิคการสอน การใช้สื่อ เป็นต้น ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมักแสดงออกในรูปแบบต่างๆ หากการเรียนมีผลสัมฤทธิ์ที่จะแสดงออกในรูปของความสามารถในการเรียน ความสามารถในการร่วมกิจกรรมที่สถาบันศึกษากำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษานั้น และค่าลำดับขั้นคะแนนสะสมเฉลี่ย (Grade Point Average: GPA) สูง เป็นต้น หากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะปรากฏในรูปของความด้อยในความสามารถของนิสิตในด้านต่างๆ และมีค่าลำดับขั้นคะแนนสะสมเฉลี่ยต่ำ การแสดงออกของนิสิตต่อสายตาของบุคคลทั่วไป คือภาพแห่งความล้มเหลวจากระบบการศึกษา (สุรัตน์ เตียวเจริญ, 2543, หน้า 2)

มหาวิทยาลัยบูรพาได้กำหนดให้ระเบียบว่าด้วยการศึกษาในระดับปริญญาตรี ต้องมีการศึกษาเพื่อสะสมหน่วยกิตการศึกษาและมีกำหนดระยะเวลาในการศึกษา ตามที่ได้กำหนดไว้ในแต่ละหลักสูตรของแต่ละสาขาวิชา ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวนี้มักจะมีปัญหาต่างๆ ในระหว่างเรียนหลายประการ เช่น ปัญหาด้านการเรียน การเข้าร่วมกิจกรรม การปรับตัวเข้ากับเพื่อน และภาวะเครียดของ

มหาวิทยาลัย รวมถึงปัญหาด้านการเรียนการสอน หลักสูตร อาจารย์ผู้สอน อุปกรณ์การศึกษาความ
วิตกกังวลเกี่ยวกับอนาคตของตนเอง ความกลัวที่จะไม่มีงานทำ การไม่ชอบอาจารย์ผู้สอน (สุชาติพิศ
จรรยาอารีกุล, 2539, หน้า 3) ปัญหาด้านเศรษฐกิจของครอบครัว การใช้จ่ายส่วนตัว และปัญหาที่
เกิดจากระบบการจัดการศึกษา ล้วนแต่มีผลกระทบต่อผลการเรียนของนิสิต ซึ่งอาจส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ และอาจต้องพินสภาพนิสิตไปในที่สุด

จากข้อมูลของงานทะเบียนและสถิตินิสิต กองบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา แสดงถึง
จำนวนของผู้ที่พินสภาพนิสิตเนื่องจากมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ ตั้งแต่ปีการศึกษา
2548-2551 ดังนี้ ปีการศึกษา 2548 จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 0.74 ปีการศึกษา 2549
จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 0.74 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 1.12
ปีการศึกษา 2551 จำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 1.32 จากข้อมูลดังกล่าว จะเห็นได้ว่าจำนวน
ของผู้ที่พินสภาพนิสิตเนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์มีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปี การศึกษา
ซึ่งสภาพการณ์เช่นนี้ย่อมส่งผลทางตรงต่อตัวนิสิตเอง และสถานศึกษา ได้แก่ การไม่สำเร็จการศึกษา
ซึ่งนับเป็นความสูญเสียเปล่าทางการศึกษา นอกจากนี้ยังมีปัญหาต่อสถานศึกษาอีกหลายด้าน เช่นการ
ปรับชั้นเรียน ชื่อเสียงของสถานศึกษา อีกทั้งความเชื่อถือจากหน่วยงาน และบุคคลภายนอกด้วย
 อีกทั้งยังทำให้เกิดผลกระทบด้านจิตใจของนิสิต เช่น ขาดความเชื่อมั่น และความภาคภูมิใจในตนเอง
 ท้อแท้สิ้นหวังและกลายเป็นทรัพยากรบุคคลที่ด้อยค่า และเป็นภาระต่อสังคมได้ในอนาคต

จากสภาพการณ์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาว่ามีปัจจัยใดบ้างที่มีความสัมพันธ์ต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อมหาวิทยาลัยบูรพาในการวางแผนและให้
ความช่วยเหลือแก่นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ เพื่อให้มีการพัฒนาการจัดการศึกษา
ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อีกทั้งผลที่ได้จะเป็นประโยชน์ต่ออาจารย์ผู้สอน ผู้บริหารในมหาวิทยาลัยบูรพา
 และผู้ที่เกี่ยวข้องตลอดจนเป็นแนวทางให้แก่นิสิตรุ่นหลังได้ศึกษาถึงปัญหาต่าง ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ
ในการศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสถานศึกษาและปัจจัย
ด้านส่วนตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่ต่ำกว่าเกณฑ์
2. เพื่อสร้างสมการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์
ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา

ประโยชน์ของงานวิจัย

1. นิสิตได้ทราบปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อให้ให้นิสิตได้มีการเตรียมความพร้อม
ในการศึกษา และปรับปรุงตนเองเพื่อก่อให้เกิดความสำเร็จในการศึกษา
2. อาจารย์ผู้สอนได้ทราบปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต พัฒนารูปแบบ
การเรียนการสอน อีกทั้งเป็นแนวทางในการให้คำปรึกษาและชี้แนะแก่นิสิตในการศึกษา
3. ผู้บริหารในมหาวิทยาลัยบูรพาได้ทราบปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต
ได้ใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางแผนเพื่อส่งเสริม และช่วยเหลือนิสิตที่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์
ให้ประสบผลสำเร็จด้านการเรียนต่อไป

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ มหาวิทยาลัยบูรพา ครอบคลุมปัจจัย 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสถานศึกษา ปัจจัยด้านส่วนตัว

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

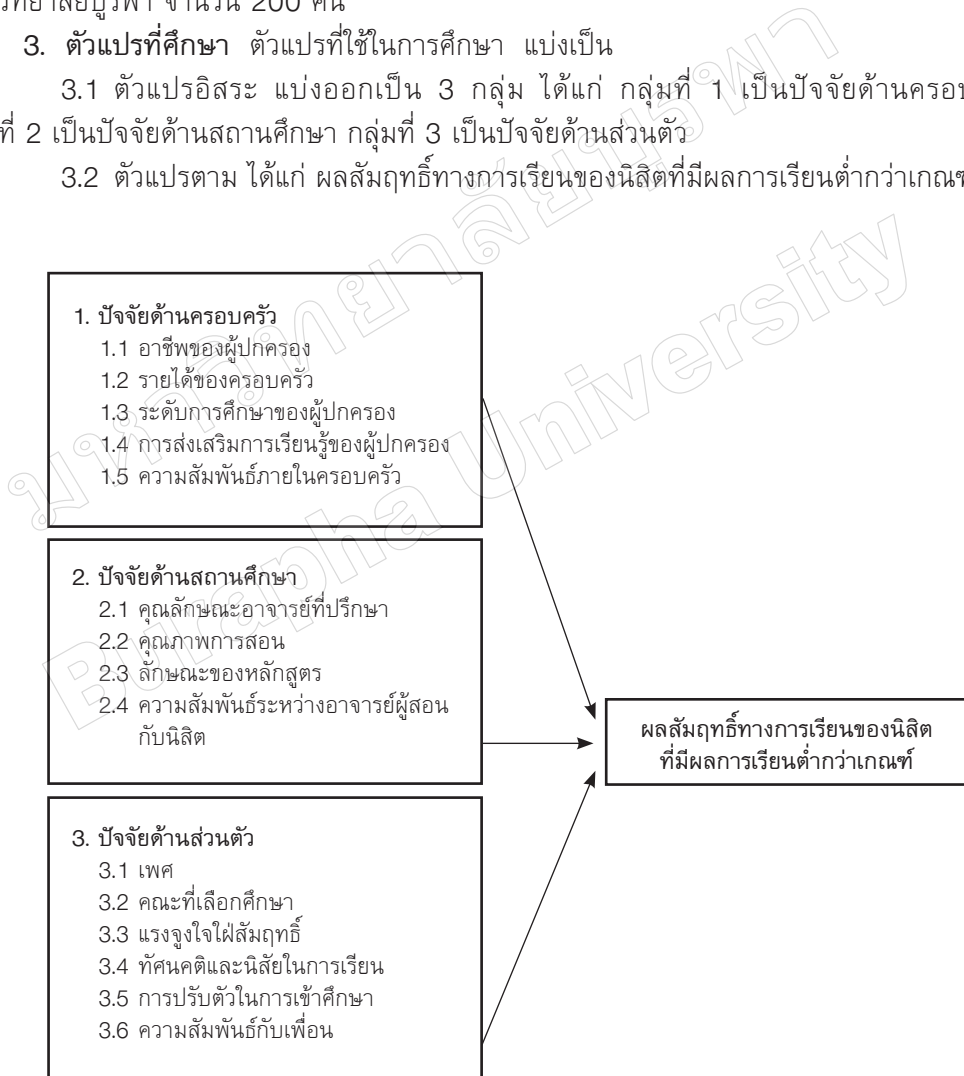
2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 274 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 200 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา แบ่งเป็น

3.1 ตัวแปรอิสระ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1 เป็นปัจจัยด้านครอบครัว กลุ่มที่ 2 เป็นปัจจัยด้านสถานศึกษา กลุ่มที่ 3 เป็นปัจจัยด้านส่วนตัว

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์

กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านครอบครัวประกอบด้วย อาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของครอบครัว ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองและความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านสถานศึกษา ประกอบด้วย คุณลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษา คุณภาพการสอน ลักษณะของหลักสูตรและความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนิสิต

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านส่วนตัว ประกอบด้วย เพศ คณะที่เลือกศึกษา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะคิดและนิสัยในการเรียน การปรับตัวในการเข้าศึกษาและความสัมพันธ์กับเพื่อน

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

1. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากนั้นนำผลการประเมินไปคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Item Objective Congruence) ผลการตรวจสอบ พบว่า มีค่า IOC อยู่ระหว่าง .80-1

2. การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Power) และความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

2.1 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับนิสิตที่มีใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน และนำมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อโดยการหาค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation) มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .22 - .78

2.2 นำแบบสอบถามที่มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อยอมรับได้มาหาความเชื่อมั่น โดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .97

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอนหนังสือจากศูนย์นวัตกรรมการบริหารและผู้นำทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ถึงคณบดีคณะต่างๆ ที่มีนิสิตมีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการจัดเก็บข้อมูล

2. ผู้วิจัยจัดส่งแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองจำนวน 200 ฉบับ และได้แบบสอบถามคืนทุกฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การคำนวณค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พิสัย ค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด ความเบ้ และความโด่ง การวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบ Hierarchical Multiple Regression

สรุปผลการวิจัย

1. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร พบว่าตัวแปรทำนายที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าอยู่ระหว่าง -0.12 ถึง $.218$ เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแต่ละตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าตัวแปรคัมมีอาซีพเกษตรกรรม/ ค้าขาย และทัศนคติ และนิสัยในการเรียน มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนตัวแปรคัมมีกลุ่มวิชาทางวิทยาศาสตร์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นอกนั้นมีความสัมพันธ์ทางบวกและทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อศึกษาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในของตัวแปรพบว่า มีค่าอยู่ระหว่าง -0.869 ถึง $.786$ โดยมีตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับตัวอื่นสูงกว่า $.70$ มีจำนวน 3 ตัวแปร ได้แก่ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ทัศนคติและนิสัยในการเรียน และการปรับตัวในการเข้าศึกษา

2. สมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปัจจัยที่เหมาะสมที่ใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์มหาวิทยาลัยบูรพา มีจำนวน 19 ตัว ได้แก่ ตัวแปรคัมมีอาซีพเกษตรกรรม/ ค้าขาย ตัวแปรคัมมีอาซีพธุรกิจส่วนตัว ตัวแปรคัมมีอาซีพบริหารการ/ รัฐวิสาหกิจ ตัวแปรคัมมีอาซีพรับจ้าง ตัวแปรคัมมีรายได้มากกว่า 15,000 บาท ตัวแปรคัมมีการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป ตัวแปรคัมมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ตัวแปรคัมมีการศึกษาระดับประถมศึกษา ตัวแปรคัมมีเพศหญิง ตัวแปรคัมมีกลุ่มวิชาทางวิทยาศาสตร์ การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองความสัมพันธ์ภายในครอบครัว คุณลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษา คุณภาพการสอน ลักษณะของหลักสูตร แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทัศนคติและนิสัยในการเรียน การปรับตัวในการเข้าศึกษาและความสัมพันธ์กับเพื่อน

ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์มหาวิทยาลัยบูรพา มีจำนวน 19 ตัว โดยมีอำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 12.6 ซึ่งสามารถเขียนสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบและรูปคะแนนมาตรฐานดังนี้

สมการพยากรณ์รูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y}_{GPA} = 3.569 - 0.090^{**} X_1 - 0.063^{*} X_2 - 0.030 X_3 - 0.067^{*} X_4 - 0.028 X_5 + 0.007 X_6 + 0.031 X_7 + 0.023 X_8 - 0.020 X_9 + 0.007 X_{10} + 0.034 X_{11} + 0.018 X_{12} + 0 X_{13} - 0.009 X_{14} + 0.018 X_{15} + 0.064^{**} X_{16} - 0.001 X_{17} - 0.050 X_{18} + 0.004 X_{19}$$

สมการพยากรณ์รูปคะแนนมาตรฐาน

$$\hat{Z}_{GPA} = -0.319^{**} Z_1 - 0.222^{*} Z_2 - 0.107 Z_3 - 0.23^{*} Z_4 - 0.099 Z_5 + 0.024 Z_6 + 0.111 Z_7 + 0.018 Z_8 - 0.072 Z_9 + 0.025 Z_{10} + 0.120 Z_{11} + 0.065 Z_{12} - 0.002 Z_{13} - 0.033 Z_{14} + 0.063 Z_{15} + 0.228^{**} Z_{16} - 0.005 Z_{17} - 0.176 Z_{18} + 0.014 Z_{19}$$

อภิปรายผล

1. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่ต่ำกว่าเกณฑ์

1.1 ปัจจัยด้านครอบครัว

1.1.1 อาชีพของผู้ปกครอง พบว่า ตัวแปรต้นมีอาชีพเกษตรกร/ ค้าขาย มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และตัวแปรต้นมีอาชีพรับจ้างมีความสัมพันธ์ทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า อาชีพเกษตรกร/ ค้าขายนั้น ไม่ได้ส่งผลทำให้นิสิตมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุนันท์ ศลโกสุม (2516) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางอาชีพของผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพเกษตรกร เช่น ทำนา ทำสวน ทำไร่ ตลอดจนทำฟาร์มต่าง ๆ จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เพราะอาชีพเหล่านี้ต้องอาศัยแรงงานของเด็กด้วย แต่เนื่องจากในมหาวิทยาลัยบูรพา นิสิตส่วนใหญ่จะมาจากต่างจังหวัดและพักที่หอพักในมหาวิทยาลัยหรือหอพักเอกชน นิสิตจึงไม่สามารถทำงานช่วยเหลือผู้ปกครองได้ จากสภาพดังกล่าว อาชีพเกษตรกร/ ค้าขายจึงไม่ส่งผลทำให้นิสิตมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ส่วนตัวแปรต้นมีอาชีพธุรกิจส่วนตัวและตัวแปรต้นมีอาชีพรับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าอาชีพดังกล่าวส่งผลถึงนิสิตน้อยมาก สอดคล้องกับผลงานวิจัย สุวรรณ์ เตียวเจริญ (2543) พบว่า ปัจจัยด้านครอบครัวมีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับน้อย

1.1.2 รายได้ของครอบครัว พบว่า ตัวแปรต้นมีรายได้มากกว่า 15,000 บาท มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าตัวแปรดังกล่าวส่งผลทำให้นิสิตมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ แต่ส่งผลในระดับน้อย สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ทิพวรรณ กมลพัฒนานันท์ (2543) ที่ศึกษาแล้วพบว่า รายได้ของครอบครัวส่งผลต่อค่าใช้จ่ายในการอบรมเลี้ยงดูและส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนด้วย ผู้เรียนที่มีฐานะยากจน มักจะประสบปัญหาในการเข้าร่วมกิจกรรมที่ต้องใช้เงินหรือมีค่าใช้จ่ายสูง หรือผู้เรียนบางคนต้องทำงานพิเศษเพื่อนำเงินมาเป็นค่าใช้จ่ายในการเรียน บางคนขาดอุปกรณ์ทางการเรียนที่สำคัญ เช่น หนังสือ แบบเรียน ผู้เรียนเหล่านี้จะขาดโอกาสที่จะได้เรียนอย่างเต็มที่ ขาดประสบการณ์ที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งอาจจะส่งผลโดยตรงต่อการศึกษา และยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของเดียร์ (Dear, 1975) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยของสหรัฐอเมริกา พบว่า รายได้ของบิดา มารดามีความสัมพันธ์กับเกรดเฉลี่ยของนักศึกษา คือ นักศึกษาที่บิดา มารดามีรายได้สูง มักจะมีเกรดเฉลี่ยสูง และนักศึกษาที่บิดา มารดามีรายได้ต่ำ ก็จะมีเกรดเฉลี่ยต่ำเช่นเดียวกัน

1.1.3 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง พบว่า ตัวแปรต้นมีการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไปและตัวแปรต้นมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าเป็นตัวแปรที่ส่งผลทำให้นิสิตมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ แต่ส่งผลในระดับน้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐ ศรีอินทร์ (2548) ที่ได้ศึกษาแล้วพบว่า นักเรียนที่บิดา มารดามีการศึกษาสูง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีบิดา มารดามีการศึกษาต่ำ ทั้งนี้เนื่องจากว่า บิดามารดาที่มีการศึกษาสูงจะสามารถให้คำปรึกษาแก่นักเรียนได้ ส่วนตัวแปรต้นมีการศึกษาระดับประถมศึกษา มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติแสดงว่าผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับประถมศึกษา ไม่ได้ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตต่ำ ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ฮูสฮาก

(Hushak, 1977) ที่ได้ศึกษาแล้วพบว่า บิดา มารดาที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญาตรี จะมีทักษะทางวิชาการที่ตนสามารถสอนลูกได้น้อยกว่า จากผลการศึกษาพบว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับประถมศึกษามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.5 ซึ่งถือว่าผู้ปกครองมีระดับการศึกษาค่อนข้างน้อย ผู้ปกครองจึงไม่สามารถให้คำแนะนำด้านการศึกษาให้แก่เด็กได้ แต่เนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็ขึ้นอยู่กับตัวของนิสิตเป็นสำคัญ ถึงแม้ว่าผู้ปกครองจะมีการศึกษาในระดับสูง แต่นิสิตมีนิสัยทางการเรียนไม่ดี มีเซวาร์ปัญญาไม่ดี ก็ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำได้

1.1.4 การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครอง พบว่า มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่ได้ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ต่ำกว่าเกณฑ์ จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา จึงไม่สามารถให้คำแนะนำเกี่ยวกับการศึกษา และการส่งเสริมสนับสนุนในด้านการศึกษา แต่หากนิสิตมีการเรียนรู้จากประสบการณ์ มีความสนใจ และเอาใจใส่ในการศึกษา ก็จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีได้ อีกทั้งในมหาวิทยาลัยยังมีการส่งเสริมทางด้าน การเรียนการสอน เช่น สำนักหอสมุดที่มีหนังสือให้นิสิตได้ค้นหาหาความรู้และยังมีสำนักคอมพิวเตอร์ที่สามารถให้นิสิตได้ค้นหาแหล่งข้อมูลสารสนเทศจากอินเทอร์เน็ต จากสภาพการณ์ดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการที่นิสิตจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี อาจจะมาจากการส่งเสริมในด้านอื่น ๆ หรือความสนใจ มุ่งมั่นในการศึกษา ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ แอชเวิร์ท (Ashworth, 1963) ที่ได้ทำการศึกษาแล้วพบว่า การส่งเสริมจากผู้ปกครองมีส่วนเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.1.5 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว พบว่า มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าตัวแปรนี้ไม่ได้ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต ซึ่งผลการศึกษา ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของปาริชาติ อุตตมะบุรณ (2542) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียน ของศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์ พบว่า การได้รับความรัก ความเข้าใจและความอบอุ่นจากผู้ปกครอง การได้รับคำแนะนำจากผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ต่อผลการเรียนของนักศึกษา และไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของวิวัตร พงษ์สุภา (2544) ที่ศึกษาแล้วพบว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ สิ่งแวดล้อมทางครอบครัว เกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวทั้งนี้การที่นิสิตจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีได้นั้น อาจจะมีขึ้นอยู่กับตัวของนิสิตที่มีความมุ่งมั่น พยายามศึกษาค้นคว้า ด้วยตนเอง หรือการเข้าพบอาจารย์ผู้สอน ซึ่งอาจจะทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นได้

1.2 ปัจจัยด้านสถานศึกษา

1.2.1 คุณลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษา พบว่า มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าคุณลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษาไม่ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ จากผลการศึกษาพบว่า อาจารย์ที่ปรึกษามีประสบการณ์ มีทักษะในการถ่ายทอดการให้คำปรึกษา เป็นอย่างดี ดังที่ สุทัศน์ วรรณวิจิตร (2533) ได้กล่าวว่าอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นบุคคลที่มีประสบการณ์ และมีความสามารถที่จะช่วยเหลือให้คำปรึกษาแก่นิสิตเกี่ยวกับหลักสูตร วิธีการเรียนในศาสตร์ สาขาหนึ่ง ๆ เป็นผู้ให้ข้อเท็จจริง ให้คำแนะนำช่วยเหลือ แนะนำแนวทางแก้ปัญหาส่วนตัวของนิสิตและด้านสวัสดิการเช่นเดียวกับผลการศึกษาของมิลเลอร์ (Mueller, 1961) ที่ศึกษาแล้วพบว่า อาจารย์ที่ปรึกษามีหน้าที่ช่วยเหลือนิสิตในการวางแผนการเรียนให้บรรลุจุดมุ่งหมายของการศึกษา

1.2.2 คุณภาพการสอน พบว่า มีความสัมพันธ์ทางลบในระดับต่ำอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าคุณภาพการสอนไม่ได้ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้เนื่องจากอาจารย์ผู้สอนมีประสบการณ์ ความรู้ในเนื้อหาที่จะสอนเป็นอย่างดี อีกทั้งยังมีการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนและเปิดโอกาสให้นักเรียนคิดด้วยตนเอง ดังที่บลูม (Bloom, 1976) ได้เสนอว่า องค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ ที่กำหนดประสิทธิภาพการสอน คือ การชี้แนะ (Cues) การเสริมแรง (Reinforcement) การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน (Participation) ข้อมูลย้อนกลับและการแก้ไขข้อบกพร่อง (Feedback and Correlation) เช่นเดียวกับ ปริญญา เกื้อหนู (2539) ได้กล่าวว่า คุณภาพการสอนของอาจารย์ผู้สอนเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ช่วยเพิ่มพูนและนำพาการเรียนของผู้เรียนให้ได้ผลตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ อาจารย์ผู้สอนจึงควรพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอนให้ก้าวหน้ามากขึ้น

1.2.3 ลักษณะของหลักสูตรพบว่า มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายถึง ลักษณะของหลักสูตรไม่ส่งผลต่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เนื่องจากหลักสูตรที่ศึกษามีความทันสมัยและสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน อีกทั้งเป็นหลักสูตรที่ส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ใหม่ ๆ และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ดังที่ชาติรี สาราญ (2545) กล่าวว่า หลักสูตรเป็นมวลประสบการณ์แห่งชีวิต วิธีชีวิตในชุมชนทุกชุมชนล้วนแล้วแต่เป็นหลักสูตร ถ้าหากผู้สอนสามารถหยิบฉวยนำมาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนของตนอย่างเป็นระบบ โดยมีทั้งเรื่องราวการสอน กิจกรรมและเป้าหมายที่ชัดเจน มวลประสบการณ์ทั้งหมดนั้นต้องหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว ทั้งนี้ต้องสอดแทรกคุณธรรมและจริยธรรมด้วย เช่นเดียวกับดอล (Doll, 1996) ที่กล่าวว่า หลักสูตร คือผลรวมของประสบการณ์การเรียนรู้ ทักษะ นิสัยและมโนคติ ซึ่งผู้เรียนได้รับเป็นส่วนหนึ่งของตนเองและนำไปใช้ควบคุมพฤติกรรมกรเรียน

1.3 ปัจจัยด้านส่วนตัว

1.3.1 เพศ พบว่า ตัวแปรตมมีเพศหญิงมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า เพศส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ แต่ส่งผลในระดับน้อย ทั้งนี้เนื่องจาก นิสิตหญิงอาจจะมีภาระงานและกิจกรรมในมหาวิทยาลัยที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งจะต้องรับผิดชอบในหน้าที่ที่ได้รับทำให้แบ่งเวลาเรียนได้ไม่เต็มที่เท่าที่ควร จึงส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.3.2 ตัวแปรตมมีกลุ่มวิชาทางวิทยาศาสตร์มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 หมายความว่า เป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจาก คณะในกลุ่มวิชาทางวิทยาศาสตร์นั้น เป็นคณะที่จะต้องมีการเรียนในรายวิชาพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งนิสิตที่ได้เข้าศึกษาส่วนใหญ่อาจจะมีพื้นฐานในรายวิชาทางวิทยาศาสตร์ไม่เต็มที่เท่าที่ควร จึงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อีกทั้งในด้านของเซวาร์ปัญญา ซึ่งนิสิตแต่ละคนจะมีลักษณะไม่เหมือนกัน สอดคล้องกับผลการศึกษาของวิวัตร์ พงษ์สุภา (2544) ได้สรุปไว้ว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ขึ้นอยู่กับผู้เรียน ประกอบด้วย เซวาร์ปัญญา ความถนัด ความรู้พื้นฐานหรือความรู้เดิมของผู้เรียน แรงจูงใจในการเรียน ความสนใจ ลักษณะนิสัยและทัศนคติในการเรียน ความนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง การปรับตัวและลักษณะบุคลิกภาพด้านอื่น ๆ เป็นต้น และสอดคล้องกับผลการศึกษาของรัตนาคัมภีรานนท์ (2540) ได้เสนอถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ขึ้นอยู่กับผู้เรียน ประกอบด้วย เซวาร์ปัญญา ความถนัด ทักษะพื้นฐานของ

ผู้เรียน ความสนใจ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะนิสัยของผู้เรียน เจตคติ การปรับตัวเช่นกันจึงแสดงให้เห็นว่ากลุ่มวิชาทางวิทยาศาสตร์ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

1.3.3 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พบว่ามีความสัมพันธ์ทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าตัวแปรนี้ไม่ได้ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เนื่องจากนิสิตมีความกระตือรือร้นและความพยายามในการศึกษา มีการหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ซึ่งเป็นลักษณะการเรียนรู้ที่ดี ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ฮาร์นิสเฟเซอร์และไวเลย์ (Harnischfeger & Wiley, 1978) ที่ได้ศึกษาแล้วพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนขึ้นอยู่กับภูมิหลังของนักศึกษา ซึ่งประกอบด้วย ครอบครัวและสังคม อายุ เพศ ความรู้เดิม แรงจูงใจและความถนัดและไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของวิวัตร์ พงษ์สุภา (2544) ได้ศึกษาแล้วพบว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ แรงจูงใจในการเรียน ความสนใจ ลักษณะนิสัยและทัศนคติในการเรียน ความนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง การปรับตัวและลักษณะบุคลิกภาพด้านอื่น ๆ

1.3.4 ทัศนคติและนิสัยในการเรียน พบว่า มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่าไม่ได้ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตต่ำกว่าเกณฑ์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของอภิชาติ แก้วประดิษฐ์ (2543) ที่ศึกษาแล้วพบว่า นิสัยในการเรียนของผู้เรียนจะมีผลอย่างมากต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หากผู้เรียนมีนิสัยในการเรียนที่ดีก็จะทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนได้เป็นอย่างดีและไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของวิไลวรรณ จันทร์ (2541) ที่ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์มีผลการเรียนต่ำโดยศึกษาจากนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ จำนวน 362 คน และจากอาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษาของนักศึกษาดังกล่าว จากการศึกษาพบว่า ตัวนักศึกษาเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการทำให้ตนเองได้รับผลการเรียนต่ำ เป็นนักศึกษาชายมากกว่านักศึกษาหญิง พฤติกรรมทั่วไปคือ ไม่ตั้งใจเรียนในห้องเรียน ไม่เข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ ไม่เข้าใจเนื้อหาวิชา และไม่กล้าถามอาจารย์ แบ่งเวลาไม่เป็น จะดูหนังสือเฉพาะก่อนสอบ เอาใจใส่การเรียนน้อย ใช้เวลาในการทำอย่างอื่นมากกว่าการทบทวนตำราในระหว่างภาค เตรียมตัวสอบไม่ทัน เพราะสอบวันละหลายวิชาหรือมีวันสอบติดกัน มีการลงทะเบียนเรียนผิดพลาด มิได้ตรวจสอบเวลาสอบ ทำให้ตารางสอบ 2 วิชาทับกัน ผลการสอบกลางภาคมีคะแนนเก็บไม่ดี และไม่ได้ส่งงานทุกครั้ง จึงทำให้นักศึกษามีผลการเรียนต่ำ

1.3.5 การปรับตัวในการเข้าศึกษา พบว่ามีความสัมพันธ์ทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ตัวแปรนี้ไม่ส่งผลให้นิสิตมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของวิไลวรรณ จันทร์ (2541) ที่ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์มีผลการเรียนต่ำ โดยศึกษาจากนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ จำนวน 362 คน และจากอาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษาของนักศึกษาดังกล่าว จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาไม่สามารถปรับตัวเข้ากับระบบการเรียนในมหาวิทยาลัย มีปัญหาเรื่องส่วนตัว หรือมีเรื่องทางบ้านให้คิด จึงส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และยังไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของจุฬาลักษณ์ ปรีชากุล (2541) ได้ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลการเรียนของนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า ปัญหาด้านการปรับตัว ได้ส่งผลกระทบต่อผลการเรียนของนักศึกษาทั้งนี้เนื่องจากนิสิตมีการปรับตัวในการเข้าศึกษาอยู่ในเกณฑ์ดี สามารถเรียนรู้การใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยรวมถึงกฎ ระเบียบต่างๆ ของมหาวิทยาลัย และปรับตัวในด้านการจัดสรรเวลาเรียนได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของวุฒิมพงษ์ ทองก้อน

และคณะ (2542) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาสภาพนักศึกษาของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านการปรับตัว กับคะแนนเฉลี่ยสะสมที่นักศึกษาพัฒนา พบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติ

1.3.6 ความสัมพันธ์กับเพื่อน พบว่า มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ตัวแปรนี้ไม่ส่งผลให้นิสิตมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของจิระ ทองเหลือ (2542) ที่ได้ทำการศึกษาความต้องการบริการให้คำปรึกษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่ พบว่านักศึกษามีความต้องการการบริการให้คำปรึกษา ด้านการเข้าร่วมกิจกรรมและการปรับตัวเข้ากับเพื่อน และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของเมธี ธรรมวัฒนา (2544) ที่ศึกษาแล้วพบว่า เพื่อนมีความสำคัญอย่างมากในการกำหนดบุคลิกภาพและพฤติกรรม การเรียนบางอย่าง ซึ่งอาจจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้ ถ้านักศึกษามีการเลือกคบเพื่อนที่มีคุณลักษณะที่ดีในทางการเรียน ก็ย่อมจะเป็นตัวอย่างที่ดีและส่งเสริมพฤติกรรมทางการเรียนที่ดีและมีประสิทธิภาพของนักศึกษาได้ อีกทั้งยังไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของแอสติน (Astin, 1964) ที่พบว่า กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลโดยตรงต่อนักศึกษา มีส่วนทำให้เกิดแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงค่านิยม พฤติกรรมและแผนการเรียน นอกจากนี้ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของกลุ่มเพื่อนก็มีอิทธิพลต่อการพัฒนาของนักศึกษาเช่นเดียวกัน จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า นิสิตสามารถทำให้เพื่อน ๆ ยอมรับได้ โดยการช่วยเหลือเพื่อน อีกทั้งยังเป็นที่พักพิงให้กับเพื่อน ๆ เมื่อมีปัญหาทำให้เพื่อนในกลุ่มยอมรับและสามารถทำงานร่วมกับกลุ่มกันได้

2. ปัจจัยที่ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์

จากการวิเคราะห์ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ได้ดีที่สุด มีเพียง 1 ตัวแปร คือ ตัวแปรต้นมีกลุ่มวิชาทางวิทยาศาสตร์ อาจเป็นเพราะคณะในกลุ่มวิชาทางวิทยาศาสตร์เป็นกลุ่มสาขาที่มีหลักสูตรและเนื้อหายากเกินไป อีกทั้งเป็นสาขาที่เน้นรายวิชาทางด้านวิทยาศาสตร์ ทำให้นิสิตที่เรียนเกิดความเข้าใจยาก ซึ่งนิสิตที่ได้เข้าศึกษาในกลุ่มวิชาทางวิทยาศาสตร์ อาจจะมีความรู้ในรายวิชาวิทยาศาสตร์พื้นฐานจากระดับมัธยมศึกษาไม่ดีเท่าที่ควร อีกทั้งระบบการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษามีความแตกต่างกันเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ยังรวมถึงระดับความรู้ของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีพื้นฐานความรู้ไม่เท่ากัน และนิสัยในการเรียนแตกต่างกัน ซึ่งคนที่มีความรู้พื้นฐานความรู้และนิสัยในการเรียนไม่ดี ย่อมส่งผลทำให้นิสิตมีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ ดังที่บลูม (1982) ได้ศึกษาถึงสภาพการเรียนรู้เพื่อการรอบรู้ ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับองค์ประกอบหรือปัจจัยที่ทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าผลการเรียนที่ส่งผลมา ความรู้พื้นฐานที่จะต้องนำไปใช้ในการเรียนต่อ ความฉลาดหรือสติปัญญาซึ่งเกิดจากกรรมพันธุ์และการเรียนรู้ ความสนใจ ความมานะตั้งใจ ความขยัน รวมทั้งเจตคติต่อรายวิชา กิจกรรมการเรียนการสอนหรือกิจกรรมการเรียนรู้นั้น เป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และกิจกรรมภายในมหาวิทยาลัยก็อาจจะเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ส่งผลต่อนิสิต เนื่องจากนิสิตในชั้นปีที่ 2 จะมีกิจกรรมรับน้อง และต้องดูแลน้องใหม่ ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวมักจะมีการจัดขึ้นหลังเวลาเลิกเรียน จนถึงเวลาค่ำ เป็นระยะเวลาหลายเดือน จึงทำให้นิสิตไม่มีเวลาทบทวนบทเรียน โดยเฉพาะนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในกลุ่มวิชาทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งจะต้องมีการทบทวนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ แต่จากกิจกรรมดังกล่าว อาจส่งผลทำให้นิสิตมีผลการเรียนต่ำได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะการวิจัยเพื่อการประยุกต์ใช้

จากผลการวิจัย พบว่า ตัวแปรต้นมีกลุ่มวิชาทางวิทยาศาสตร์ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ตัวแปรนี้ส่งผลให้นิสิตมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1.1 ผู้บริหารในมหาวิทยาลัยควรมีนโยบายในการจัดกิจกรรมเพื่อช่วยเหลือนิสิตให้ประสบความสำเร็จในการเรียน โดยการจัดกิจกรรมพิเศษในงานกิจกรรมของนิสิต เปิดโอกาสให้นิสิตที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับดีให้มาช่วยทบทวนบทเรียนให้แก่นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เพื่อช่วยเหลือเพื่อนๆ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำได้เกิดการพัฒนาตนเองเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ให้มีการเตรียมความพร้อมแก่นิสิตที่เข้าศึกษาใหม่ โดยให้ข้อมูลในด้านของเทคนิคการเรียน ทักษะการเรียน การปรับตัวด้านการศึกษาและกับเพื่อน การใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย เพราะการจัดกิจกรรมนี้ จะสามารถช่วยให้นิสิตเข้าศึกษาใหม่สามารถเตรียมพร้อมสำหรับการศึกษา ซึ่งอาจจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ได้

1.2 อาจารย์ผู้สอน ควรมีการเอาใจใส่ ติดตาม ประเมินผลนิสิตว่ามีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่ได้ศึกษามากน้อยเพียงใด และควรให้ความสำคัญกับการสอนและสร้างพื้นฐานความรู้ในแต่ละรายวิชาแก่นิสิต ปลูกฝังให้นิสิตเป็นคนที่มีความกระตือรือร้นในการเรียน รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ส่งเสริมและปลูกฝังนิสัยในการเรียนที่ดีแก่นิสิต โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มที่ทำให้นิสิตที่มีความสามารถต่างกันได้ทำงานร่วมกันเกิดการเรียนรู้ที่ดีและได้มีการแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน และปลูกฝังแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้แก่นิสิต หากพบว่านิสิตมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำควรให้ความช่วยเหลือโดยการกระตุ้นให้กำลังใจแก่นิสิต ให้นิสิตรู้สึกว่าคุณเองก็สามารถทำงานนั้นหรือสิ่งนั้นได้เช่นกัน

1.3 ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนมีหลักฐานว่าส่งผลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ แสดงว่าตัวแปรกลุ่มนี้มีส่วนร่วมทำให้นิสิตมีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ ดังนั้นเพื่อลดปัญหาที่เกิดขึ้น นิสิตควรมีการตั้งใจศึกษาหาความรู้ ทุ่มเทกำลังกาย กำลังใจและกำลังความคิดเพื่อการศึกษา มีการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมนอกห้องเรียน มีทักษะการเรียนและวิธีการเรียนที่ดีในส่วนของนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนั้น ควรปรับปรุงในด้านนิสัยในการเรียน การแบ่งเวลาและบริหารจัดการเวลา รวมถึงการวางแผนการเรียนและวิธีการเรียนให้มีประสิทธิภาพ เพื่อจะได้ประสบความสำเร็จในด้านการเรียนต่อไป

1.4 ผู้ปกครองควรมีการเอาใจใส่ดูแลและกระตุ้นให้นิสิตมีความสนใจในการเรียนเพิ่มมากขึ้น ตลอดจนหาแนวทางช่วยเหลือนิสิตเมื่อเกิดปัญหาด้านการเรียน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการสนับสนุนการเรียนของนิสิตได้เป็นอย่างดี ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตไม่เป็นปัญหา

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตในกลุ่มที่ต่ำกว่าเกณฑ์และกลุ่มที่อยู่ในเกณฑ์ปกติ เพื่อนำผลการวิเคราะห์ที่ได้มาเปรียบเทียบกันเพื่อจะได้นำมาเป็นข้อสรุปและนำไปเป็นแนวทางพัฒนาและปรับปรุงแก้ไขปัญหาได้

2.2 ควรศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต และศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลทางอ้อมที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตด้วยการวิเคราะห์สถิติขั้นสูง เช่น Path Analysis หรือโมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุทุกระดับ

เอกสารอ้างอิง

- จุฬาลักษณ์ ปรีชากุล. (2541). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. การค้นคว้าแบบอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชาติรี ลำราญ. (2545). จากหลักสูตรแกนกลางสู่หลักสูตรสถานศึกษา. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรีสฤษดิ์วงศ์.
- จิระ ทองเหลือ. (2542). ความต้องการการบริการให้คำปรึกษาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยแม่โจ้. การค้นคว้าแบบอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณัฐศรี ศรีอินทร์. (2548). สภาพการเรียนรู้ของนักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2547: ศึกษากรณีกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารทั่วไป, วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ทิพวรรณ กมลพัฒนานันท์. (2543). การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นรีนุช ยุวดีเนเวศ. (2547). รายงานการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการตลาด มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี. อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- ปาริชาติ อุดตมะบุญ. (2542). การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สถาบันราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรอุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, สาขาวิชาเทคโนโลยีเทคนิคศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- ปริญญา เกื้อหนู. (2539). สิ่งแวดล้อมและปัจจัยที่เป็นคุณค่าต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. สุทธิปริทัศน์, 11(31), 95-96.
- เมธี ธรรมวัฒนา. (2544). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาโปรแกรมวิชาเทคโนโลยีสถาปัตยกรรม สถาบันราชภัฏ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรอุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, สาขาการศึกษาวิทยาศาสตร์ (วิทยาศาสตร์ทั่วไป), คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าคุณทหารลาดกระบัง.
- รัตนา คัมภีรานนท์. (2540). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาหลักสูตรสาธารณสุขศาสตร์ (ทันตสาธารณสุข) วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.

- วิวัฒน์ พงษ์สุภา. (2544). การศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอพนมสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วิไลวรรณ จันทร์. (2541). รายงานการวิจัยเรื่องปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์มีผล การเรียนต่ำ. เชียงใหม่: คณะวิศวกรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วุฒิพงษ์ ทองก้อน, อุไรพรรณ เจนวนิษยานนท์, สุวรรณิ มงคลรุ่งเรือง และธราวดี อัครลิขิต. (2542). การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพนักศึกษาของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. สมุทรปราการ: มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.
- สุนันท์ ศลโกสุม. (2516). ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนการปรับตัวความตั้งใจเรียน ความวิตกกังวลในการเรียน ความมุ่งหวังของผู้ปกครองและฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7. ปริญญาโทบริหารศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, วิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน.
- สุทัศน์ วรรณวิจิตร. (2533). รายงานการวิจัยเรื่องบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาตามความคาดหวังของ นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา. เชียงใหม่: วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่.
- สุธาทิพย์ จรรยาอารีกุล. (2539). ปัญหาการเรียน ส่วนตัว สังคม ของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุรัตน์ เตียวเจริญ. (2543). ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับ ปริญญาตรีที่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. การค้นคว้าอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อภิชาติ แก้วประดิษฐ์. (2543). ความสัมพันธ์ของเจตคติต่อการเรียนและพฤติกรรมการเรียนของ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ช่างอุตสาหกรรมที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่. ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยา การศึกษาและการแนะแนว, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- Ashworth, M. S. (1963). A comparative study of selected background factors related to achievement to fifth and sixth grade student. *Journal of Educational Psychology*, 55(10), 3224-A.
- Astin, A. W. (1964). Personal and Environmental Factors Associated with College Dropout Among High Attitude Student. *Journal of Educational Psychology*, 55, 275-282.
- Bloom, B. S. (1976). *Handbook on formative and summative evaluation of student learning*. New York: McGraw-Hill.
- _____. (1982). *Human characteristics and school learning*. New York: McGraw-Hill.

- Dear, J. D. (1975). Students perceptions of variables that related to academic success in college among black and white males and females and sophomores. *Juniors Dissertation Abstracts*, 6(75), 7675.
- Doll, R. (1996). *Curriculum Improvement*. Boston: Allyn & Bacon.
- Harnischfeger, A. & Wiley, D. E. (1978). Conceptual Issues in Models of School Learning. *Journal of Curriculum Studies*, 10, 215-231.
- Hushak, L. J. (1977). The Role of School in Reducing the Variance of Cognitive Skills. *The Journal of Education Research*, 70, 115-112.
- Mueller, H. K. (1961). *Student personal work in higher education*. Massachusetts: Cambridge.

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University